

рихъ бѣше твърдѣ замысленъ и неспокоенъ за духовны прѣдмѣты; и за да ся утѣши въ това си беспокойствіе, той хванѣ да пыта пріятеля си съ слѣдующы-тѣ думы:

“Пріятелю, ный смы дълго врѣме засдно, и смы ся разговаряли върху разны прѣдмѣты, но има единъ за който никога не смы говорили внимателно, и който мя мѣчи твърдѣ много отъ нѣколко врѣме насамъ. — Той е върху истинѣ-тѣ на Библиѣ-тѣ. — Ако обычате, кажѣте ми ваше-то истинско мнѣніе за него; и ако желаете да не го явявамъ на другыго, азъ ви ся обѣщавамъ да го пазѣж като еднѣ тайнѣ.”

“О, готовъ съмъ навстинѣ да ви кажѣ мнѣніе-то си,” рече младый-тѣ мѣжжъ.

“Добрѣ,” рече Хенрихъ, “що мыслите вый за Библиѣ-тѣ? Има ли такава нѣщо като благочестіе, или всичко е измама?”

“Ахъ,” отговори младый-тѣ мѣжжъ, “колкото за това, азъ не ся съмнѣвамъ и вѣрувамъ че Библия-та е отъ Бога, и че има истинско благочестіе.”

Хенрихъ ся почуди на тойзи му отговорѣ, и погледнѣ къмъ него, като мыслѣше да не бы да ся шегува. Първый-тѣ обаче продлѣжи да говори тѣй: “Азъ вѣрувамъ че всякой человекъ, който е привикнѣжль съ вниманіе въ Библиѣ-тѣ познава че нейно-то съдържаніе е цѣла истина. И азъ самъ ако и често да съмъ ся съмнѣвалъ въ това, никога не съмъ дохождалъ до убѣжденіе въ противно-то, т. е. че онова щото е писано въ неѣж е измама. Умъ-тѣ ми и съвѣсть-та ми правятъ мя да ся убѣдѣж че има и блаженство и мѣжа слѣдъ смърть-тѣ.”

Зачуденъ отъ думы-тѣ на младый-тѣ мѣжжъ, който ся смѣташе вѣобще за невѣрникъ, Хенрихъ му прѣдстави слѣдующій-тѣ въпросъ: